

Arrest

nr. 203 515 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2016 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 2 augustus 2017 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de

subsidiare beschermingsstatus. Op 16 augustus 2017 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 14 september 2017 dient verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 1 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), gekend onder het rolnr. 218.462.

Op 24 april 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Een administratief verslag vreemdelingencontrole wordt opgesteld.

Op 24 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: P.

voornaam: M. S.

geboortedatum: 20.04.1966

geboorteplaats: Puranagaun-8 Kaure

nationaliteit: Nepal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfstitel.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 10 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem ter kennis gegeven werd op 15/02/2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na twee afgewezen asielaanvragen en 8 afgewezen verblijfsaanvragen op basis van humanitaire gronden (9bis), niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Bovendien werd betrokkene door de stad Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene heeft hier geen gebruik van gemaakt. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene verklaarde het land op 04/06/2009 te zijn binnengekomen en verblijft sindsdien zonder verblijfsdocumenten in het Rijk.

In het verslag van het verhoor van betrokkene afgenomen door de politie van PZ Leuven op 24/04/2018, verklaart betrokkene dat hij vreest gedood te worden in zijn land van herkomst. Deze verklaring werd reeds in het kader van 3 EVRM onderzocht bij betrokkenes verzoeken tot internationale bescherming. Deze verzoeken, ingediend op 15/07/2009 en 29/03/2016, werden beide door het CGVS geweigerd. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk zeven maanden wat betreft de eerste en zestien maanden in het geval van de meest recente aanvraag – doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen

maken op een verblijfsrecht. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart daarnaast in goede gezondheid te verkeren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene diende daarnaast 8 aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Alle aanvragen werden geweigerd en de beslissingen werden telkens aan betrokkene ter kennis gegeven. Het in maart 2018 ingediende beroep tegen de meest recente weigeringsbeslissing (01/02/2018) heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nepal wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene verklaart geen stabiele relatie noch kinderen in België te hebben, hij spreekt enkel over een vriend, waarmee hij niet samenwoont. De loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2009 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De motieven van de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven eveneens de terugleiding naar de grens.

Vasthouding

(...)”

Op 24 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.2.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert met de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoeker betwist dit niet.

Tevens voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek heeft gevoerd naar de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst enkel naar het onderzoek dat het CGVS heeft gevoerd. Dit onderzoek dateert van 2016 en is ondertussen twee jaar geleden gevoerd. Verzoeker betoogt dat hierdoor ook het redelijkheids- en motiveringsbeginsel is geschonden.

In de bestreden beslissing wordt omtrent artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“In het verslag van het verhoor van betrokkene afgenomen door de politie van PZ Leuven op 24/04/2018, verklaart betrokkene dat hij vreest gedood te worden in zijn land van herkomst. Deze verklaring werd reeds in het kader van 3 EVRM onderzocht bij betrokkene verzoeken tot internationale bescherming. Deze verzoeken, ingediend op 15/07/2009 en 29/03/2016, werden beide door het CGVS geweigerd. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk zeven maanden wat betreft de eerste en zestien maanden in het geval van de meest recente aanvraag – doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.” Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de verwerende partij zich louter beperkt tot het verwijzen naar het onderzoek dat het CGVS heeft gevoerd. In overeenstemming met het verslag van 24 april 2018 in het administratief dossier stelt de verwerende partij vast dat verzoeker verklaarde te vrezen voor zijn leven in Nepal om politieke redenen. Uit een lezing van de beslissing van 2 augustus 2017 van de Commissaris-generaal blijkt dat verzoeker aldaar eveneens verklaarde te vrezen voor zijn leven om politieke redenen. Hij stelde dat de Nepalese autoriteiten hem beschuldigen en zoeken voor de moord op Sajan in 2004 en voor de betrokkenheid bij de rellen van de studentenverkiezing van 2009. Samen met de verwerende partij stelt de Raad aldus vast dat deze vrees reeds onderzocht werd door de Commissaris-generaal. Verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds het laatste onderzoek de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat verzoeker bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat niet enkel wordt verwezen naar het onderzoek gevoerd door het CGVS maar dat de verwerende partij eveneens vaststelt dat verzoeker zijn vrees voor zijn leven om politieke redenen herhaalde en dat er geen nieuwe stukken in het dossier aanwezig zijn die tot een nieuw onderzoek en een nieuwe beoordeling aangaande artikel 3 van het EVRM nopen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Verzoeker toont aldus *prima facie* geen schending van het zorgvuldigheids-redelijkheids- en motiveringsbeginsel aan.

Verzoeker voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan omdat hij nog een annulatieberoep heeft lopen voor de Raad tegen de laatste beslissing van 1 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing op burgerlijke en strafrechtelijke zaken en het vreemdelingenrecht is een politiek recht dat hier niet onder valt. De rechten van verdediging zijn op het op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending niet dienstig kan invoeren. Het annulatieberoep ingediend tegen de beslissing van 1 februari 2018 bij de Raad heeft geen schorsende werking. De Raad benadrukt dat het annulatieberoep niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft of niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld. Verwerende partij stelt bijgevolg terecht vast: *"Het in maart 2018 ingediende beroep tegen de meest recente weigeringsbeslissing (01/02/2018) heeft geen schorsende werking."* Prima facie toont verzoeker, in de mate dat het middel onvankelijk is, geen schending van artikel 6 van het EVRM aan.

Verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien hij gedwongen dient terug te keren naar Nepal. Hij heeft alles en iedereen achtergelaten en heeft nu niets of niemand meer die voor hem kan zorgen of waar hij een eventueel onderkomen heeft, zelfs niet voor een tijdelijk verblijf. Verzoeker bevestigt andermaal dat hij gezocht wordt door de Nepalese overheid na zijn deelname aan demonstraties waarbij ook huizen werden vernield en ernstige gewonden vielen. Ondertussen is Nepal ook meermaals getroffen door zware aardbevingen en overstromingen die het land in puin achterlieten en nog steeds zware gevolgen heeft voor de inwoners, zowel op het gebied van huisvesting als economisch waardoor verzoeker nergens meer terecht kan. Verzoeker meent aldus dat hij onder de bescherming valt van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). *In casu* echter heeft verzoeker geen persoonlijke problemen aangehaald, zodat om die reden *prima facie* geen verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Wat betreft de algemene omstandigheden wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst en nergens terecht zou kunnen. Uit het gehoorverslag van 30 maart 2016 blijkt dat verzoeker verklaarde nog 1 tot 2 keer per maand contact te hebben met zijn vader. Ook met zijn broer heeft hij contact via internet en wanneer hij iets nodig heeft. Uit de synthesenota van 1 februari 2018 blijkt tevens dat verzoekers echtgenote en twee kinderen zich nog in het land van herkomst bevinden. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk beweren dat hij in zijn land van herkomst geen familie meer heeft waar hij eventueel (tijdelijk) kan worden opgevangen.

Waar verzoeker zijn asielmotieven herhaalt, blijft hij in gebreke aan te tonen dat er sedert zijn laatste asielaanvraag gewijzigde omstandigheden zouden zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij thans wel een risico zou lopen op folteringen of mensonterende behandelingen in zijn land van herkomst. Bovendien beperkt verzoeker zijn betoog tot loutere beweringen die hij geenszins staft met een begin van bewijs. Wat betreft de aardbevingen en modderstromen in Nepal toont verzoeker niet aan dat er zich actueel nog problemen zouden stellen in die mate dat het een terugkeer naar Nepal kan verhinderen. Het loutere feit dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zijn dan deze in België, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er eventueel aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich evenmin voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

3.3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN